

samtykke i, at Forsøget maa gjøres, saa er det ikke usandsynligt, at dette vil lykkes, og det er altsaa rimeligt, at der ikke vil paaføres den Bedkommende forgyæves Uleilighed ved Møderne derom.

Udsig: Det er blot med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører nu sidst fremførte, om den Dissens, der har været i Udvalget med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 54, at jeg ønsker at bemærke et Par Ord. Det er 3 af Udvalgets Medlemmer, nemlig det ærede 4de Medlem for 9de Kredts (M. P. Bruun), det 9de kongevalgte Medlem (Rosenorn-Teilmann) og jeg, som have ment, at det vil være rigtigst at lade det blive beroende ved den Bestemmelse, som nu findes i Lovforslaget, at, naar Affordspørgsmaalet en Gang har været sat under Afstemning, og naar Tilbudet derom da er blevet forkastet, skal det have sit Forblivende derved. Det ligger jo nær, at det ikke kan være ønskeligt, at den Slags Forhandlinger hyppig gjentages, idet det jo ganske vist kan lede til en Forhaling af Voet. Det forholder sig ganske vist fuldkommen rigtigst, som den ærede Ordfører bemærkede, at det efter Flertallets Forslag under Nr. 54 ikke vil staa Fallenten frit for, naar han vil, at fremkalde en ny Forhandling derom; der kræves nemlig i Forslaget et Samtykke dertil fra en stor Del af Forordningshaverne. Men der udfordres dog kun Samtykke af et mindre Antal end dem, der til Syvende og Sidst behøves for at give det fornødne Samtykke til Afforden. Og det er nu forekommet Mindretallet i Udvalget, at den Betragtning, at det kan give Anledning til Forhaling af Voet, naar Affordspørgsmaalet saaledes gjentagne Gange bringes under Overbetielse, maa have en større Betydning end den Betragtning, at der ganske undtagelsesvis kan tænkes det Tilfælde, at Afford vil kunne opnaas paa et senere Standpunkt, uagtet det ikke havde kunnet ske tidligere; thi dette vil ganske vist være et overmaade sjæl-

dent Tilfælde. Det er kun disse Par Ord, som jeg har villet yttre til Oplysning om, hvorfor Udvalget har delt sig med Hensyn til det paagjældende Spørgsmaal.

Justitsministeren: Det er jo ved dette Afsnit navnlig Forslagene under Nr. 51, 52 og 53 i Forening og dernæst Forslaget under Nr. 54, som have Betydning; thi Forslaget under Nr. 50 antager jeg ikke, at Rogen vil have Roget imod. — Hvad nu Forslagene under Nr. 51, 52 og 53 angaar, da tror jeg, at det maa erkjendes, at Lovforslagets oprindelige, absolute Grændse er vel skarp. Det maa indrømmes, at der kan møde Forhold, hvorunder hele Affordsystemets Tanke vil glippe, dersom man paa ingen Maade kunde fremkomme med Affordforslag paa et sildigere Trin end det, der er fastsat som den ufravigelige Grændse i Lovforslaget, og jeg har derfor ogsaa i Udvalget erklæret, at selve Hovedtanken om en Udvidelse havde jeg Intet at indvende imod. Men jeg vil dog ikke her tilbageholde en Bemærkning, som jeg gjorde i Udvalget, og som jeg ser, at dette ikke har sluttet sig til, og det er den, at jeg for mit Bedkommende vilde have fundet det heldigere, om man havde stillet Betingelserne i det 2det Stykke af Forslaget under Nr. 51 lidt skarpere. Det hedder der, at Betingelsen for, at Affordforslag senere kan komme frem, skal være, at Skylbneren fremviser skriftligt Samtykke fra saa mange af Forordningshaverne, som baade i Tal og Vægt svare til over Halvdelen af de anmeldte Krav. Jeg henstillede i Udvalget, om der ikke kunde være nogen Grund til at gjøre nogen Forskjel mellem Forordningen med Hensyn til Tallet og Forordningen med Hensyn til Vægten, idet det jo nemlig vil erindres, at der i Lovforslagets § 107 er gjort en saadan Forskjel med Hensyn til selve Betingelserne for et Affordforlags Antagelse. Derefter skulle nemlig i det Mindste de to Trediedele af de Tilstedeværende erklære sig for Affordforlagets Antag-